

LBRIS | We know
books
VIRGIL | DIACONU

Din orașul de fier

Editura TIPARG
Pitești, 2018

EROS ȘI LEPROCRAȚIE

(Cartea I)

Occident / 7
Fructe secrete / 13
Cetatea Ciulin / 14
Femeia secretă / 16
Pagina de istorie / 18
Întunericul / 20
Ceasornicul / 22
Femei intangibile / 24
Fluturii albaștri / 25
Banchetul / 26
Reciclarea visurilor / 28
Bulevardul gloriei / 30
Patria mea / 32
Trandafirul / 34
<i>Laudatio Domini</i> / 36
Din cartea viclenelor ape / 38
Disperarea / 40
Imperiul / 42
Locuiesc într-un crin / 46
Arlechin / 48
Portret cu cireșul în brațe / 50
De sub pulberea veacului / 52
Victoria cu o singură aripă / 54
Anomalisa, patria mea / 56
Oceanul / 57
În mahalaua îngerilor / 58
Împotriva întunericului / 59
Umbrele acestui secol / 60
Îmbrățișarea albastră / 61
Scrisori din cazarmă / 62

PRINȚESĂ CU FLUTURE

(Cartea a II-a)

Din întunericul dens... / 85

Dragostea cu unghiile albastre / 86

Vara ca o poveste / 87

Mansardă / 88

Cuib / 90

Manuscris / 91

Floarea soarelui / 92

Sincronizare / 94

Rochia albastră / 95

Din orașul de fier / 96

Măr / 98

Prezență / 99

Calea Regală / 100

Liliacul albastru / 102

Cenzura / 103

Locuiesc într-un crin / 104

Albastru / 105

Zid / 106
Lecturi publice / 107
Neliniște / 108
Prințesă cu fluture / 109
Cristale / 110
Flacăra / 111
Vuiet / 112
Salcie / 113
Leția de citire / 114
Femeia albastră / 115
Tristețile turcoaz / 116
Mahalaua îngerilor / 117
Calea Domnească / 118

SCHIMNIC
(Cartea a III-a)

SCHIMNIC – o carte samizdat / 120

I. Piatra filozofală

Destin norocos / 121
Piatra filozofală / 122
Învingător / 123
Androgin / 124
Nebunul / 125
Cineva / 126
Rochia colorată / 127
Din singurătatea mea / 128
Păsărească / 129
Înstrăinare / 130

II. Schimnic

Cel așteptat / 131
Avutul / 132
Cutezanță / 133

Plecare / 134
Rugăciune / 135
Așteptare / 136
Cronicar / 137
Semne / 138
Răsplată / 139
În lumină / 140

ÎNTRE DOUĂ BISERICI

(Cartea a IV-a)

Glonțul / 143
Primăvara / 144
Între două biserici / 146
Scrisoare din Absurdistan / 149
Prietenii mei / 150
Un om obișnuit / 155
Eu sunt poetul... / 156
Prințesa din mahalaua singurătății / 158
Cum vine moartea? / 160
Quintă royală / 163
Mutația / 164
Ploaia de vară / 166
Cum vine moartea? (II) / 168
Nașterea / 171
Toamnă / 172
Autumn / 173
Drum / 176
The road / 177

Muntele / 183
Avuția / 184
Don Quijote / 185
Labirintul / 186
Femeia-copil / 187
Anul cel Nou / 188
Dragostea / 189
Visătorul / 190
Eminescu / 191
Îmbrățișarea / 192
Atelierul de fluturi / 193
Prințesă / 194
Pietre / 195
Pentru orbi / 196

Atingerea cerului

Palatul / 197
Disputa / 199
Pajura albă / 200
Atingerea cerului / 202
Absurdistan / 204
Lucrurile copilăriei / 207
Luiza și bărbații din palincă / 208
Luiza *sau* Mic tratat de
 lolitologie aplicată / 209
Dialogul / 210
Copilul bolnav de iubire / 216
Nașterea / 218

O clipă de nemurire

Condamnatul la singurătate / 219
Copilul / 220

- Doctrina suferinței / 223
O clipă de nemurire / 226
Moduri și modele existențiale / 232
Diminețile cu Noica / 238
Cazanie la dumineca
 feciorului celui curvariu / 245
Creativitate / 248
Visul / 249
Epimenides, spiritul de după somn / 250
Lăuntrice / 252
Patru vise / 258
Mitologia apei / 262
Omul-proiect / 265

Pamflet

- Țestoasele / 267
Prietenia româno-chineză / 270
Căcâna / 273

- Poezia nu aparține generațiilor,
ci poetilor singulari (interviu) / 276**
Referințe critice / 293
Virgil Diaconu - portret literar / 329
Virgil Diaconu - Literary Portrait / 331

Stau sub cireș, în marginea grădinii,
și Îl aștept să vină. S-a făcut deja întuneric
și eu Îl aștept la fel ca noaptea trecută,
la fel ca noaptea de dinaintea nopții trecute
și ca întotdeauna.

El stă de o parte a nopții, eu de cealaltă.
Nici nu știu ce rost mai are să mă sor zarea
atâta vreme cât El s-a depărtat de mine, de glasurile nopții,
de cireșul care pentru el s-a împodobit ca de nuntă.
El s-a înstrăinat cu totul de lume,
trăiește într-o altă distanță.

El trăiește într-o altă distanță, desigur,
în timp ce eu mă dau în vânt după cântecul mierlei,
de grăbit ce sunt să le prind pe toate în viață,
tocmai răsăritul îmi scapă din brațe.
Eu nu mă mai satur de clipa aceasta,
de clipa ca un cântec de greiere.
Și greierele: un scâncet de copil ascuns printre ierburi,
o șoaptă a Domnului uitată pe pământ, încă de la începuturi;
o șoaptă pe care ne-o rostogolește în ureche, noaptea,
când este singur. Când este singur și vorbește cu cine?
S-a-nstrăinat cu totul prietenul meu!
Sau poate că El trăiește într-o altă distanță.
În aceeași lume împărțim două lumi?

Desigur, El sporește cărările lumii cu o altă călătorie,
în timp ce eu beau vinul direct din câmp,
din aceste țâțe negre pe care le dau peste cap
cu femeie cu tot, cu noapte cu tot.
Nu mă mai satur! Noaptea care mi-a dat întâlnire
este o negresă plină de mister, care mă ia în brațe
cu toate umbrele, cu toate stelele.

La nici o palmă de mine respiră minunea.
Doamne, cum să mă împart?

Iată, chiar acum va trebui să fac o vizită narciselor,
prințeselor acestea de cartier, numai de le-aș găsi adresa,
adresa pe care în mod sigur am răătăcit-o pe undeva –
poate prin ziua de ieri? De alaltăieri?
Poate prin ziua în flăcări a primei iubiri?

Mâine, la prima oră, am întâlnire cu niște zăpăcite de vrăbii.
Ele vin de fiecare dată la fix, la ceasul primei raze,
întotdeauna îngrijite, deși în haine de lucru. Ele vin
întotdeauna neinvitate, nici nu știu cum au aflat unde stau,
în fine, ele fac tot felul de glume pe seama mea,
ca niște afurisite de vrăbii ce sunt.

Și se dau peste cap prin înfumuratele astea de raze,
se bălăcesc în lumină, în pulberea Domnului.
Și de fiecare dată îmi aruncă în față dimineța,
ca pe o găleată cu apă rece, dimineța.

Nu-mi pun eu mintea cu ele, n-am vreme.
Străzile mă fluieră de afară, câțiva copaci
rămași fără păsări mă strigă să le sar în ajutor.

Dar eu chiar acum trebuie să plec la un curs,
la celebrul curs *Metafizica trandafirului galben*.
Aici regulile au fost întotdeauna stricte.
Pentru păstrarea secretului, bunăoară,
n-ai dreptul să scoți din templul trandafirului
nici măcar o petală, nici măcar un poem.

Pentru păstrarea secretului eu voi lua note direct pe suflet.
Direct pe suflet, iată, nervii mei
deja au parfumul trandafirului galben,
nervii mei deja sunt niște trandafiri galbeni.
În templul trandafirului înveți să iubești petală cu petală

și ghimpe cu ghimpe. Altfel, nici eu nu aș fi ajuns
un trandafir galben, petală cu petală, poem cu poem.

Agenda mea este plină. După-amiază, de pildă,
sunt invitatul culturii de cartier.
Sunt invitatul poeziei care tropăie pe caldarâm.
Al poeziei care a rupt gura târgului
cu tumele și piruetele ei lingvistice prin borșul cotidian,
cu ultimele deșeuri vocal-textualiste sosite de-afară.
Iată noua direcție, iată arta poetică!
Vezi, cei care respiră și gândesc în grup,
care își trec cădelnița cu tămâie de la unul la altul
au reușit chiar performanța de a intra în dicționare
încă înainte de a intra în literatură.
Iată generația care a ocupat deja toate soclurile,
care din orfelinata cenaclieră a sărit direct în manuale, vezi,
la statuia ei silexul verbului lucra încă înainte de litera A.
Cum plouă cu elogii, atmosfera a devenit
de-a dreptul sufocantă, așa că voi ieși repede la aer curat
dacă nu vreau să-mi vărs fierea în public,
dacă nu vreau să-mi cheltuiesc pe nimic
superlativale inverse.

Acum trebuie să trec strada.

Să trec strada și să mă conving cu propriii mei ochi
de fecioara aceasta proaspătă în peisaj,
Democrația de cabaret, pentru care curioșii plătesc
doar ca să-și amăgească zilele cu muntele ei de promisiuni,
iar tinerimea pentru a o linge, apăsător, de la pubis la țâțe.
Pentru a o linge de la pubis la țâțe, chiar aici, în colțul străzii,
în lipsa budoarelor oficiale, pe ea, pe Democrația de cabaret,
care circulă deocamdată din mână în mână
ca sexul și manifestele.

Numai naivii se plimbă pe la uși așteptând minunile ei,
așteptând să le întindă o mână, un deget cel puțin,

în timp ce puterea intră fără bilete și cu ciozvârta de
bărbăție politică în ea, fluturându-și imunitatea ca un stindard,
prin toate ziarele și pe toate posturile.

Acum trebuie să trec strada
și să mă conving cu propriii mei ochi
de femeia aceasta proaspătă în peisaj,
Democrația de cabaret, care pune aripi guzganilor
și îmbracă în mătase lipitorile politice.
Atâta doar că trebuie să fiu atent
să nu-mi scape printre dinți vreun adjectiv din colecție
sau, în îmbulzeală, vreo piedică și să o dau cu picioarele-n sus,
să-i stric imaginea, masca, fardul, rimelul, meșa,
zmeura din obraz care o face atât de fragedă și ispititoare
când își desface ea pulpele pe prima pagină
și pe toate canalele mântuirii noastre color.
Să n-o fac de râs tocmai acum, când ea, Democrația de cabaret,
face totul ca să ascundă sub fustele ei tricolore
tot gunoiul social. Tot gunoiul pe care îl naște zilnic
și în progresie geometrică.

Acum trebuie să trec strada atent,
să nu dau nas în nas cu puterea, și dacă dau,
să refuz politicos invitația ei la dans, da,
să am tupeul să refuz puterea care valsează atât de elegant
și de una singură printre somnambuli, hoți și cadavre.
Care, în aplauzele tropăitoare de gură-cască,
valsează singură printre somnambuli, hoți și cadavre.
Da, eu va trebui să fiu cât se poate de atent ca nu cumva
să calc cu piciorul chiar în el, în partidul aflat la putere.
Să nu nimeresc în latrina promisiunilor politice.
În latrina latină a patrioților bicamerali,
care scriu cu supa săracului istoria neamului...

Dar cum băltoaca aceasta deja mi-a ajuns la gât,

Doamne, eu cred că mă voi întoarce în căile Tale!

Numai de nu aş pune pe fugă cu trâmbiţa mea
slujitorii dreptăţii, guzganii în rasă

care colcăie sub crucea mântuirii noastre!

Numai de nu aş pune pe fugă cu trâmbiţa mea molia cu patrafir,
molia care sub patrafirul şi caşcavalul smereniei sale
păzeşte calea spre Tine. Care păzeşte calea spre Tine
ca nu cumva să Te ating fără a trece prin vămile ei,
ale moliei cu patrafir sau ale slugii cu baston, Doamne,
între cruce şi bătă (iată istoria!) mai că ți-e dor de-o secure.

Vezi, cel care mai ieri se plimba cu securea pe străzi

ştia el ce face, ştia el ce capete rade,

ce şobolan scurtează de aripi

şi ce lipitori mângâie cu lama pe burtă!

Vremuri apuse, prietene, în somnul care păzeşte hotarele
trâmbiţa profetului sună-n pustiu!

Trec strada. Cadavrul României navighează în beznă,
cu luminile stinse şi fără nici o direcţie.

Şi totuşi, dacă nu evadez din gulagul datoriei zornăitoare,
din istoria aceasta atât de bine ținută în lesă, atât de bine
încât până la urmă voi ajunge să gândesc cu prezervativ,
ca toată lumea, dacă nu evadez din ghenă bunelor maniere
şi a retoricii de paradă sunt de-a dreptul pierdut:
o şobolănime elegantă îmi va roade şi ultimul gând,
ultimul poem, ultima globulă roşie.

Ultima metaforă care îmi dansează prin sânge.

Ultimul poem care îmi aleargă prin vene!

Fără-ndoială, cineva nevăzut mă cutreieră,

cineva loveşte pereţii! Ca o inimă loveşte pereţii!

Şi cum năvăleşte în lume, nici nu mai ştiu

cine dintre noi face țandări întunericul,
cine oxigenează această zi atom cu atom
și globulă roșie cu globulă.

Nici nu mai știu, prietene,
dacă ne leagă aceiași ghimpi.

Eu, unul, sunt chiar ziua în flăcări.

Chiar ziua aceasta în flăcări,
care arde în toate și din toate ia foc.

Care din toate ia foc, în veacul mai mic decât mine.

În vântul lui Dumnezeu, care mă risipește prin lume
petală cu petală.

Îmbrăcată sumar, doar într-o metaforă,
iubita mea aleargă spre mine.
Într-o metaforă atât de lipită de trup
că i se vede zmeura sânilor.

Doamne, un poem aleargă spre mine.
Un poem se oprește drept în inima mea!

În seara aceasta, în loc de cafea,
voi gusta câteva fructe secrete.
Voi da năvală la zmeură.
Voi mânca zmeură cu zmeur cu tot,
cu pădure cu tot!

Stau de vorbă cu găzele care ies din pământ.
 Și cu suratele furnici.
 Nimeni nu știe mai nimic despre tine, mamă,
 numai eu bat în porți și întreb în tot locul de tine.
 Ba pe la casa greierilor, ba pe la cărăbuși...
 Bat cu pumnii în copac - și copacul nu se deschide.
 Bat cu pumnii în pământ - și pământul nu!
 Până și porțile Cetății Ciulin au rămas închise.
 De-a dreptul închise, deși eu mai aștept și acum
 să iasă cineva și să-mi spună. Ce să îmi spună?

Stau și aștept până ce așteptarea țese pod între maluri.
 Stau și aștept până ce așteptarea țese pod
 între verdele ierbii și câmpul cenușii.
 Deși eu încă nu pot să trec podul țesut între maluri.

Încă nu pot să trec, așa că voi mai petrece o vreme aici,
 în inima mea. Noapte de noapte în inima mea, printre rugi.
 Printre fetele-rugi gata de drum.

Încă nu pot să trec podul țesut între maluri, mamă,
 ca un animal tânăr lumina se răsfață la picioarele mele.
 Și floarea de cais acoperă cerul.
 Să fie ea copilăria care mă strigă la geam?

Copilăria, floarea de cais care mă ceartă
 pentru Cetatea Ciulin pe care o țin în viață.

Care mă ceartă cu lumina și cu verdele ierbii,
 cu floarea Paștelui și cu buș-cărăbuș pentru fiara pe care
 o plimb pe cer: singurătatea...

Copilăria, care tocmai a surpat
podul dintre verdele ierbii și câmpul cenușii cu clinchetele ei,
precum trâmbițele Domnului zidurile Ierihonului.

Copilăria, care m-a oprit lângă ea, pe malul florii de cais.
Și care păzește drumul dintre răsăritul desculț și lacrima mamei.
Care păzește cu sabia ei de lemn porțile Cetății Ciulin
și nu mă lasă să intru.

Copilăria, care nu mă lasă să intru-n cetate,
cum stau de vorbă cu găzele care vin din pământ.
Care nu mă lasă să intru-n cetate, cum stau de vorbă cu frații
și surorile mele care vin din pământ; frați și surori, unchi
și mătuși, de la care am deprins, în ultima vreme, întunericul.
Toate, rude ale mele mai vechi care vor să-mi vorbească.
Ce mai aveți să îmi spuneți, întunecatelor?
Ce mai aveți?

Da, numai copilăria îmi ascunde mâinile printre florile de cais.

Altfel, eu mai bat și acum cu pumnii în pieptul copacului –
și copacul nu se deschide;
bat cu pumnii-n pământ, - și pământul nu!

Locuiesc într-o bătaie de inimă.

De când ai trecut pe la mine cu norul de vrăbii,

într-o neoprită bătaie de inimă locuiesc.

De când ți-ai uitat mâinile pe masa de scris

și picioarele printre cearșafuri.

Libelula, desigur, ar fi prea puțin pentru freamătul

pe care l-ai lăsat la mine aseară.

Da, prezența ta îmi face de prisos toate armele pe care

le-am trezit din somn pentru a da piept cu întunericul.

Cu întunericul, care vrea să pună stăpânire pe mine.

Vezi, de când râsul tău mi-a intrat în casă

întunericul bate-n retragere; tot mai mult în retragere.

Râsul tău decapitează capetele balaurului cu șapte capete,

singurătatea. Și picioarele tale îmi dau peste cap

toate planurile de viitor, toate victoriile

care mă așteaptă cu surle și trâmbițe la ușă.

Lumina picioarelor tale! Freamătul dintre perne!

Floarea soarelui ascunsă între pulpe.

Așa dau eu ocol lumii, prin camera mea.

Încă mai țin pumnii strânși, libelula nu are scăpare.

Vezi, până și zilei i-am închis toate ferestrele,

de teamă să nu pleci. Oricum, sunt cu ochii pe tine,

ai grijă ce faci! Sunt cu ochii pe floarea soarelui,

iubito, ai grijă ce faci!

Și coboară mai repede din florile de cireș, pe pământ,

unde te-aștept de câteva ceasuri; poate de la-nceputuri...

Coboară, până nu pun leii pe tine.

Și nu mai veni la întâlnire cu norul de vrăbii!
Prea se uită toată lumea la tine când vii cu norul.
Prea stă toată lumea cu ochii pe tine, ca la vânătoare.
Vezi, eu voiam să rămână totul secret, așa cum
secretă a rămas nașterea ta din gândurile mele puse cap la cap,
vrabie lângă vrabie și floare de cireș lângă floare.
Da, eu voiam să rămâi o femeie secretă,
ca să nu mai stea lumea cu ochii pe tine, ca la vânătoare.
Eu visam să rămână totul secret,
deși zăpăcitele astea de vrăbii cu care ieși pe stradă
au dat încă de la început sfoară-n țară cu clinchetele lor,
iar floarea de cireș ți-a făcut public încă de la început surâsul.
Surâsul, floarea de cireș.

Ia nu mai chicoti prin camera mea!
Vezi să nu trezești întunericul!